

SALVADOR COT

El Principat ja no regala res al PSC

Ha caigut un mite. Al PSC li poden anar malament unes eleccions municipals. Això és una cosa que no s'imaginava ningú, ni tan sols els mateixos socialistes, que tenen fama de fer anar bastant millor les enquestes que el famós Madí.

I que no s'ho imaginava ningú és tan clar com que, els últims dies de campanya, l'alcalde de Lleida, Antoni Siurana, va arribar a dir en el seu míting central, textualment: "Els que em critiquen no m'estan atacant a mi, estan atacant la ciutat de Lleida", davant la mirada complaent dels principals líders socialistes, encapçalats pel mateix Pasqual Maragall, que havien anat a Lleida per donar suport a un personatge que porta aferrat a la mateixa butaca des del 1979. No hi feia res, que la campanya del PSC es basés en la demanda del "canvi" (per a Catalunya sí, però per a Lleida no?), ni tampoc que l'últim congrés socialista el protagonitzés la retirada de Narcís Serra justament en suport d'una política de renovació dels càrrecs del partit.

Aquestes eleccions les havia de guanyar el PSC sense baixar de l'autocar. I així ha estat, però amb la diferència que hi ha unes quantes dotzenes d'alcaldes socialistes que s'han quedat amb la por al cos, mentre comencen a mirar amb comprensió els quatre convergents que queden a les alcaldies mínimament importants de Catalunya. Ara el PSC comença a observar amb aprensió el que li queda a l'altre cantó, tant socialment com nacionalment. Només una dada simptomàtica: l'única alcaldia important que poden perdre els socialistes és a mans no de CiU, sinó d'ERC. El damnificat és Joan Ganyet, alcalde de la Seu d'Urgell i una persona que, sorprenentment, representa l'ala més espanyolista del PSC. Tant és així que fa pocs mesos, en una convenció municipalista del seu partit a Cornellà, Ganyet va criticar públicament TV3 per donar el mapa dels Països Catalans en la informació meteorològica. Una afirmació increïble per a una persona que conviu diàriament amb una frontera tan pintoresca com la d'Andorra, que és considerada per Espanya com un estat tan estranger com Sri Lanka. Joan Ganyet va ser alcalde fa quatre anys gràcies al PP i, ara, tot indica que s'haurà de buscar una altra feina per culpa de l'ascens d'ERC, que buscarà el suport de CiU. Ironies de la voluntat popular. La nit electoral, Joan Clos no va voler parlar públicament fins gairebé les onze de la nit, i quan va sortir va fer dues referències: la primera, una felicitació fraternal a ERC i ICV pels seus esplèndids resultats; la segona la va utilitzar per fer esment de l'inici del saló Construmat, a la Fira de Barcelona. Justament, aquí està la disjuntiva: o es-

querra o Construmat. El mateix val per a Pasqual Maragall, que en plena campanya va justificar —davant l'executiva socialista— les seves declaracions d'amor a CiU perquè Joan Rosell, en nom de Foment, li ho havia suggerit de part dels empresaris. Doncs el mateix: o esquerra o Foment.

CiU ha tornat a repetir la cantarella: ells són els primers en nombre de regidors, sense dir que la majoria són d'aquests que es guanyen essent una mica simpàtic amb la família de la dona. Estratègicament, CiU té un problema molt semblant al del PSC: ja no n'hi ha prou amb la indefinició social i nacional per guanyar les eleccions. De la mateixa manera que Clos ha obtingut el pitjor resultat des del 1979 a base de rialletes combinades amb grans operacions immobiliàries, el seu amic Xavier Trias també ha establert un rècord negatiu per a CiU amb una campanya basada a repetir cada dia que el candidat és un tio simpàtic. Ara els convergents no tenen marge de maniobra i hauran de dir una i altra vegada que volen pactar amb ERC, mentre negocien per sota la taula amb el PP la manera de conservar les alcaldies de Tarragona i Sant Cugat. En definitiva, Artur Mas no ha trobat el baió d'oxigen que buscava en aquestes municipals i no li queda més remei que consolar-se amb les xacres del veí.

A ERC li toca un paper agraït, però difícil. S'ha de gestionar l'èxit i és ara quan caldrà veure si Josep-Lluís Carod-Rovira, Jordi Portabella i Joan Puigcercós militen al mateix partit o no. Els seus adversaris polítics creuen, clarament, que no, i intentaran aprofitar-ho en benefici propi. Tradicionalment, ERC ha estat sempre un partit fràgil i fàcilment parassitable per tota mena de submarins, caradures i mediocres amb molta barra i les quatre barres a la cartera. Un dirigent destacat del PSC deia, no fa gaire, que ERC és la suma d'uns quants projectes personals. Això s'haurà de confirmar o desmentir en ben pocs mesos. El mateix temps que té ICV per donar per bona, o no, la idea general que és un apèndix instrumental del PSC, que serveix

per acabar recollint hàbilment els vots dels seus mateixos desencantats. Aquí es va equivocar Rafael Ribó i pel mateix lloc pot caure Joan Saura.

I al PP, enhorabona. Només un exemple: a l'Hospitalet, i en plena campanya, el número 2 de la llista municipal va denunciar el 3 (que, a més, és el president local del PP) per haver robat 40.000 euros de la caixa del partit. Això només era el final —per ara— d'una larga llista de desavinences i odis personals. Doncs bé, a l'Hospitalet el PP va pujar en vots i percentatge. Repeteixo, enhorabona.

“Ara el Partit dels Socialistes de Catalunya observa amb aprensió el que li queda a l'altre cantó, tant socialment com nacionalment”